

”Svensk. BRANDKÄRSTIDNING”

FACKORGAN FÖR SVERIGES BRANDKÄRER

N:o 7.

GÖTEBORG,
Joh. Olssons Efr. Boktr.
1911.

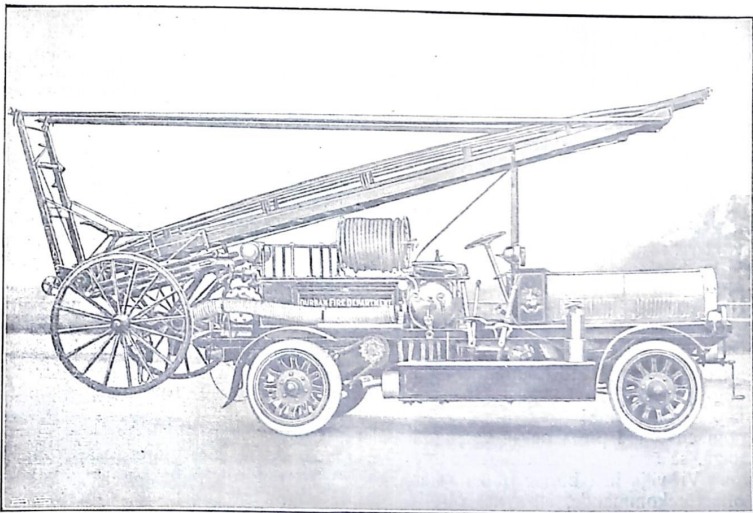
Juli 1911.

Äges af:
Svenska
Brandmanna-Förbundet.
Utkommer en gång i mån.

Redaktör och utgivare:
Öfverbrandmästare
ERIK BLOMGREN,
Göteborg. Tel. 71.

Prenumerationspris:
Krn. 2: 75 för år. Lösn. 25 öre.
Annonspriser:
Å omslaget 50 öre, å blad mell.
text 50 öre, i texten 1 kr. pr cm.
och spalt

Ett modernt eldsläckningsredskap.

A ofvanstående bild synes ett mycket praktiskt första utrycknings-fordon, en kombinerad motor- och kolsyrespruta med en mindre mek. steg. Automobilsprutan är af s. k. »Hatfield»-typ och hvars motor kan utveckla 75 å 80 hästkrafter och drifva fram fordonet med en hastighet af 40 eng. mil i timman. Pumpen är kraftig och kan lämna

500 gallons (c:a 2,250 liter) vatten i minuten. Stegen är af en mycket praktisk modell och består af tre delar, utdragbara till nära 60 eng fot. Sprutan har nyligen inköpts af brandkåren i staden Durban i Sydafrika. När komma brandkåren i de större städerna i vårt land att erhålla dylika redskap?

Brandväsendet på landsbygden.

Vid Svenska Brandmannaförbundets senaste årsmöte framkom ett förslag om att något borde göras för att hos befolkningen i våra samhällen på landet uppväckas tanken på att söka få till stånd ett bättre ordnad eldsläckningsväsen.

Att detta är en fråga af allra största vikt, därom kan väl inte råda mer än en mening, ty rent oerhörd är den nationalförlust som årligen går förlorad genom eldsvådor på landsbygden, utan att egentligen någonting göres för att minska den. I vår sydligaste provins, Skåne, har visserligen på senare tiden ett framgångsrikt arbete bedrivits med upprättande af frivilliga brandkärer i byarna, men i öfriga delar af landet gör man sig inte så brådtom med att följa exemplet. Många tycka till och med att inrättandet af brandkärer i samhällena på landsbygden rent af är öfverflödigt. De på landet rådande förhållandena, påstår man, brukar nu en gång vara sådana, att i de allra flesta fall allt är nedbrunnet, innan en brandkår skulle kunna hinna att infinna sig på brandstället. För öfrigt finns det väl redan i hvarje by några män, som förstå sig på att använda den befintliga släckningsredskapen, och dessa ingripa ju äfven vid en brand. Att därför i landsamhällena grunda egentliga brandkärer, anses inte det ringaste nödvändigt.

Och denna märkvärdiga åsikt härskar ännu i dag mångenstädes ute på landsbygden! Eldsläckningsväsendet i byarna ligger då också i många trakter fullkomligt nere.

Hvarje by borde äga en spruta. Eller åtminstone borde flera mindre och närliggande grannsamhällen slå sig tillsammans för att anskaffa och underhålla en ordentlig spruta jämte nödig redskap. Men så är det inte nu. Det finnes ännu ett stort antal landskommuner som inte en gång äga detta nödvändigaste eldsläckningsredskap — en spruta!

Men om en brandspruta också verkligen finns att tillgå, så är vid en brand därmed inte allt afhjälpt. Vi vilja helt bortse från de här och där ofta förekommande, till synes otroliga fall, då flertalet af byinnevärnarna i första ögonblicket öfverhufvud taget inte veta hvar sprutan står. Äfven om brandsprutan strax skulle vara till hands vid ett allvarligt tillfälle, så är det ofta fråga om huruvida hon verkligen fungerar eller ej. Sprutan är nämligen ett redskap som ständigt fordrar en viss skötsel och vård.

Huru ofta förekommer det inte att sedan en spruta inköpts, den efter det första provet inställes i sprutboden, utan att någon öfver hufvud taget vidare bekymrar sig om densamma. Den som på landet varit i tillfälle att äse eldsvådor har nog sett exempel på då sprutorna inte kunde komma i verksamhet, emedan de inte voro i ordning, då ingen hade bekymrat sig om dem. Vi behöfva just inte påvisa några särskilda fall då såsom exempel sprutverket hade frusit, emedan vattnet, efter den senaste eldsvådan inte hade uttappats, eller då ventilerna eller andra delar på sprutan af någon småsak hindrade att arbeta.

Det är likväl inte nog med skötseln och iståndhållandet af eldsläckningsredskapen, om det inte på brandstället finnas män till hands, som kunna betjäna och handhafva densamma.

Vi vilja dock föreställa oss en landskommun som inte finner sig uti alla de brister vi här uppräknat. Vi antaga därför att en spruta alltså verkligen ständigt hålles i ordning och att hennes gång och prestationsförmåga vederbörligen afprovats samt att det äfven på brandstället finnas män till hands, hvilka kunna sätta henne i gång och riktigt betjäna henne.

Vattnet flyter från pumpverket till strålröret och utkastas därifrån med en kraftig stråle mot lagorna. Men blir nu strålen, af mannen som haller strålröret, riktad mot det rätta stället? Hvad slöseri finner man inte ofta på landet med vatten och människokraft i dylika fall? Mödosamt blir vattnet ofta framburet eller framforsladt. Hvarje droppe är dyrbar. Genom ansträngande arbete blir vattnet af byamännen vid sprutan medelst pumpning frampressat ur strålröret. Och mannen, som skall använda resultatet af denna summa af möda och arbete till framgång, strålföraren, hvilken sa att säga i sin hand förenar så många människors arbete — han sprutar sannolikt dit, hvarest vattnet gör ringa nytta, in i de ljusa lagorna i stället för på de brinnande bjälkarna, midt in i den glödande massan i stället för vid gränsen af elden, där densamma låter sig lättare släckas. Ja många gånger underblåser han elden med vattenstrålen, liksom smeden, som gjuter vatten i smidesässjan!

Som förut papekats är eldsläckning just inte någon så enkel sak, som många tro. Att det för sprutornas betjänande, särskildt för strålförarne, erfordras en viss grad af omtänksamhet, kännedom och erfarenhet och att manskapet behöfver en icke ringa öfning, om det på brandstället skall kunna astadkommas något godt resultat, torde därför inte fränses.

Det bör äfven framhållas, att den bästa öfning och den enskildes bästa vilja inte en-

samt garanterar någon framgång. Ty utom en gemensam ledning och ett enhetligt användande af befintliga krafter efter en bestämd plan kan vid den villervalla, som i regel härskar på ett brandställe på landet ofta mera skada än gagn uppstå. Och hos mannen, som på grund af sin samhällsställning eller tjänstebefattning anser sig böra öfvertaga ledningen af släckningsarbetet, felas ofta all energi och den nödvändigaste förutsättningen för tjänsten på ett brandställe. Så står han där många gånger rädlös och vet inte hur han skall gripa sig an elden. Det är nämligen ofta viktigare att kunna riktigt använda en enda spruta än att ställa upp tio andra, som blifva oriktigt använda.

Med allt detta vilja vi blott påvisa det nödvändiga uti, att man bör redan innan det brinner söka organisera sig för att kunna lämna en verksam hjälp i händelse af brand. Därför bör ett tillräckligt antal bynnevänare sammansluta sig och göra sig förtrogna med redskapens handhafvande och som sörja för densammans ständiga iståndhållande. De böra dessutom tillägna sig den nödvändigaste kunskapen om huru en brand riktigast bör bekämpas. Slutligen böra de vänja sig vid lugn, ordning och disciplin å eldstället och frivilligt underordna sig en ledare, hvilken sträfvär efter att arbeta efter en enhetlig plan. Att det vidare utser män, hvilka inte blott vid själftva branden kunna som ledare förskaffa sig auktoritet, utan som själftva bemöda sig om att tillägna sig nödig kunskap och lugnt bedömande vid kritiska situationer, hvilket är behöfligt för det viktiga styrandet af de trådar som vid en brand sammanlöpa i deras händer.

(Forts.)

Celluloidens eldfarlighet.

Att celluloid är ett mycket eldfarligt ämne, är tillräckligt känt, och äfven, att eldsvådor, förorsakade genom antändning af celluloid, kraft ej så få människolif. Då man alltjämt arbetar på att framställa icke eldfarlig celluloid, är det af intresse, att dr Alfred Panzer i Wien företagit en mängd vetenskapliga försök för att undersöka arten af de kemiska processer, som försiggå vid celluloidens förbränning. Försöken gifvo det resultatet, att celluloiden ej är själfantändlig, men att ett antändt stycke celluloid fortsätter sin sönderdelning äfven om lågan släckes, ja till och med om det anbringas i en atmosfer af kolsyra eller vattengas. Det behöfver alltså icke vara atmosferiskt syre tillhands

för celluloidens sönderdelning; en celluloidbrand läter sig därför ej släckas med kemiska släckningsmedel och kan endast säkert släckas med hjälp af vatten.

Sönderdelningen (utan låga) af celluloiden börjar redan vid något öfver 100 gr. C.; vid långsam och försiktig uppvärmning kan det inakttagas, att celluloiden först blir mjuk, hvarefter det i massan uppstår en antyndning till blåsor, tilldess hela celluloidstycket plötsligt sönderdelas i regeln utan låga: de vid sönderdelningen bildade hvita ångorna bilda tillsammans med atmosferisk luft explosiva blandningar (såsom gas eller väte), och det är dessa ångors antändning som förorsaka den kraftiga låga, hvarmed celluloiden brinner.

Då den nämnda sönderdelningsprocessen utan låga, redan försiggår vid en temperatur mellan 105 gr. och 185 gr. C., kan värmeutstrålningen från en ugn vara tillräcklig till att en sådan sönderdelning begynner, och vid själftva processen utvecklas det värme; således kan det godt hända att ångan antänder sig själf. De gaser, som uppstå vid sönderdelningen, äro icke endast eldfarliga utan äfven mycket giftiga, då de innehålla kolsyra och kväfvegassyra. Vid sönderdelningen uppstår det äfven flytande gaser, äfvensom blifver det kvar ett kolkliknande ämne. Eldfaran är en mycket besvärlig och *olycklig* omständighet för det i så vidsträckt måtto använda celluloidet, och man må hoppas att de omtalade undersökningarna skola gifva idéer till en metod, på hvilken denna olägenhet kan öfvervinnas.

Ett nytt eldsläckningsämne.

I Joctoucan, en liten lustig by, som ligger halft begräfd i de stora furuskogar, som sträcka sig från Bordeaux till hafvet, bor en enkel prest abbé D. Daney. Han har nyligen riktat uppmärksamheten på sig genom uppfinnningen af en eldsläckningsapparat, som visat sig på ett utmärkt sätt fylla sitt ändamål. För att belöna hans förtjänster har franska regeringen dekorerat honom.

Historien om abbéns eldsläckare är i korthet följande: 1906 ödelades byn, som utgjorde hans församling i grund af en stor eldsvåda. Denna förfärliga olycka förde mycken nöd med sig och abbé Daney gjorde allt för att trösta och hjälpa sina församlingsbor. Men som hans intelligens och vlljekraft höjde honom vida öfver den vanliga mängden, var han icke nöjd med detta enbart, utan ville nå längre och ägnade sig därför åt de studier hvilka ledde till hans nu gjorda uppfinnning. Han grundade ett kemiskt laboratorium, gjorde taliga och farliga experiment med gaser och salter och under sitt arbete blef han skadad icke mindre än nio

gångar, däraf två gånger så allvarligt, att det så när kostat honom lifvet. Men efter tre års trägna studier, hade han aftvungit vetenskapen den länge sökta hemligheten. En kemisk produkt, som utkastades med en maskin, visade sig äga förmåga att genast släcka de häftigaste lågor lika lätt som man blåser ut ett ljus.

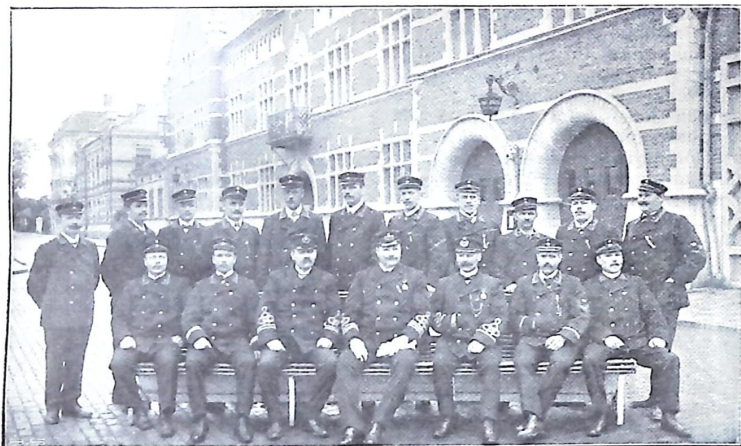
Märkliga försök med det eldsläckande ämnet ha nyligen ägt rum i Paris i närvaro af berömda vetenskapsmän och politici, och likaledes i Bordeaux och Lyon och öfverallt har man kommit till det re-

sultatet, att detta är lösningen på frågan hur man skall få ett eldsläckande medel. Ett experiment som företogs bestod i att man indränkte en bundt linneväf med vätskan och därefter kastade den på elden. Då man tog ut den var den fullkomligt oskadad.

Man har nu börjat göra reklam för artikeln för att få den spridd öfver hela Frankrike och äfven i andra land. Man hoppas att abbé Daneys uppfinning skall bidra till att minska de förfärliga eldsolyckorna.

Västerås brandkår.

Grupp af Västerås brandkår.

Västerås brandkårs personal består af: 1 brandchef, 1 vice brandchef (kommunal förordnad), 1 brandmästare, 1 brandkorpral, 1 vice brandkorpral, 1 verkstadsförman, 1 maskinist och 11 ordinarie brandsoldater. Dessutom finnes en reservkår bestående af: 2 ångsprutschefer, 2 förmän, 3 maskinister, 4 eldare och 43 man. Reservkåren är icke kasernerad, men kallas genom ringning med elektriska alarmklockor.

Brandchefen och vice brandchefen antages och väljes af stadsfullmäktige, brandchefen för en tid af 5 år och vice brandchefen för en tid af 1 år i sänder. Öfrigt befäl och manskap tillsättes af brandstyrelsen på förslag af brandchefen.

Brandkårens manskap utgöres till större delen af handverkare, såsom smeder, snickare, skräddare och skomakare m. fl., hvilka utföra

för brandkåren och staden behöfliga arbeten. Arbetet och öfningar (vaktgöring, eldsläckning och dyl. naturligtvis undantagen) pågår i medeltal 7 timmar om dagen.

Aflöningsförmånerna äro:
 för brandchefen, jämte familjebostad inom stationen, lön ..... kr. 2,000: —
 ålderstillägg efter 5 och 10 år..... > 600: —
 beklädnadsp. . . . . > 200: — 2,800: —

för brandm., jämte familjebostad inom stationen, lön..... kr. 1,400: —
 ålderstillägg efter 5 och 10 år..... > 300: —
 beklädnadsp..... > 120: — 1,820: —

för brandkorpr., jämte familjebostad inom stationen, lön	kr. 1,100: —
ålderstillägg efter 2 och 4 år	> 200: —
ersättning för småpersedlar	> 60: — 1,360: —
fri uniform.	
för vice brandkorpralen jämte familjebostad inom stationen, lön	kr. 1,000: —
ålderstillägg efter 2 och 4 år	> 200: —
ersättning för småpersedlar	> 60: — 1,260: —
fri uniform.	
för ordinarie brandsoldat, gift, jämte familjebostad inom stationen, lön	kr. 900: —
ålderstillägg efter 2 och 4 år	> 200: —
ersättning för småpersedlar	> 60: — 1,160: —
fri uniform.	
för ordinarie brandsoldat, ogift, jämte logementsbostad inom stationen, lön	kr. 900: —
ålderstillägg efter 2 och 4 år	> 200: —
ersättning för småpersedlar	> 60: — 1,160: —
fri uniform.	

Brandchefen åtnjuter under sommaren en ledighet af tre veckor och brandmästaren 14 dagar. Den öfriga personalen har under sommaren en ledighet af 7 dagar samt dessutom under året i medeltal fridag hvar 8:de eller 9:de dygn.

Brandkåren förfogar under dagen öfver 3 hästar och under natten samt sön- och helgdagar öfver 5 hästar. Vid de senare tillfällena äro nämligen tvenne staden tillhöriga hästar placerade i brandkårens stall.

Brandredskapen består hufvudsakligen af: 1 redskapsvagn, 1 mek. stege, 1 ångspruta (Ludvigsbergs n:o 8), 1 ångspruta (Ljusne n:o 3), 1 slangkärra, 1 soteldskärra samt 4 större handkraftsprutor.

Brandposternas antal är 158 st.

Brandtelegrafan är af A.-B. L. M. Ericson & C:s system med kontrollapparat och indelad i 5 cerier. Brandskåpens antal är 28 st. Telegrafledningarna ha en sammanlagd längd af c:a 21,900 meter och skötes af brandkårens personal.

Stadens anslag till brandväsendet under år 1910 utgjorde kr. 27,170.
Folkmängden var vid 1910 års slut nära 19,000.

Ny brandstation i Malmö.

I f. d. hästspärvägsstallarna vid Södra Förstadsgatan, strax intill Allmänna Sjukhuset, har nyligen inrättats en brandstation, benämnd »Södra Brandstationen». Stationen är bemannad med 1 brandkorpral (stationsbefälhavare), 1 vice brandkorpral och 6 brandsoldater.

Stationsbefälhavaren och vice brandkorpralen ha båda familjebostäder inom stationen å respektive 2 rum och kök samt 1 rum och kök. Brandsoldaterna ha logementsbostad.

På stall finnas två hästar. Utryckningsfordonet består af en med nödig redskap fullt utrustad större handkraftspruta.

Utryckningsområdet omfattar hufvudsakligen Möllevångsstadens samt den nyinkorporerade Vestra Skräflinge socken med Sofielunds municipalsamhälle.

Vid eldsvåda inom den öfriga staden alarmeras äfven Södra Stationen pr telefon och står med anspändt fordon färdig till utryckning på särskild order.

Inkommer larmsignal direkt till Södra Stationen alarmeras äfven hufvudstationen pr telefon och sker utryckning samtidigt från denna, fastän i långsammare takt än vanligt.

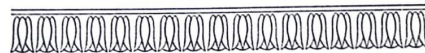

Jonserefs Fabrikers

Äktiebolag

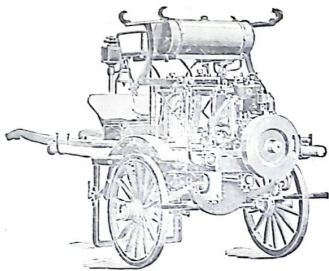
GÖTEBORG

rekommenderar sina tillverkningar af sprutslangar af prima kvalitet.

Brandförsäkra Eder egendom!

HENRIKSSONS Motorsprutor,

Stationära och transportabla,
med 2- eller 4-cylindrige motorer, fullkomligt driftsäkra.

Handkraftssprutor

och all slags annan

Brandredskap.

Priskuranter och offerter på begäran.

Rikstelef. Akt.-Bol. **S. Henrikssons Sprutfabrik, Stockholm Sö.** Telegraf-adr.:
6053. Sprutbolaget

Skogseldsfaran.

Den period af hetta och torka, hvari hela landet under första hälften af sommaren befunnit sig, har medfört ett oroväckande stort antal eldsvådor på vidt skilda orter. Framför allt ha skogarna varit svårt utsatta, och det är tusentals tunnland af dyrbara skogsbestånd som ödelagts.

Det är under sådana förhållanden helt naturligt, att man rätt allmänt i dessa dagar gjort sig den frågan, huruvida intet kan göras för att på ett mera effektivt sätt motarbeta den fara som här hotar. En stor del af de eldsvådor som uppstå uti i skog och mark härröra sig från ren vårdslöshet. Eldar i det fria uppgöras utan att man tillräckligt efterser dem, eller man lämnar dem innan de slocknat; tändstickor och brinnande cigarrer eller cigaretter kastas tanklöst kanske bland det mest brännbara material o. s. v. För motarbetande af denna rent straffvärda vårdslöshet vore det tydligen särdeles väl på sin plats, att allmänheten finge på ett kraftigt sätt hos sig inskärpt nödvändigheten af större försiktighet.

Byråchefen i domänstyrelsen friherre T. W. Hermelin har af en tidning tillfrågats rörande hvad som kunde och borde iakttagas för att bättre än hvad som nu är möjligt skydda de stora kapital, som våra skogar representera, från eldsaverkan. Han har därvid lämnat en del upplysningar och gjort uttalanden, hvilka äro nog så intressanta.

Domänstyrelsen framställde, påpekade friherre Hermelin, redan år 1904, sedan ärendet varit före i riksdagen, ett förslag, afsedt att i största möjliga mån motverka uppkomsten af skogsbrand. Förslaget hade emellertid ingen verkan. Det begrofs hos k. mt. Ännu år 1909, då samtliga skogs-vårdsstyrelser i riket hade möte i Stockholm, hade intet afhörts från k. mt i saken, hvarför mötet enade sig om att petitionsvis ge höga vederbörande

en påstötning om ärendets vikt och betydelse. Domänstyrelsen anmodades då att afge yttrande, hvilket också skedde, hufvudsakligen genom att hänvisa till 1904 års förslag. Frågan remitterades till norrländska skogsvårdskomitén, hvilken, som i förra numret omnämndes, inom kort kommer att framlägga sitt förslag i ärendet.

Enligt friherre Hermelins mening — och detta uttryckes äfven i domänstyrelsens ofvannämnde förslag — ligger mycken vikt uppå att ävägbringa svårare straffpåföljd för uraktlåtenhet af uppåddad person att hörsamma kallelse att installa sig till släckningsarbete. Nu kostar dylik försummelse 1 kr. 50 öre, ett straff som inte torde verka så värt afskräckande. Därjämte bör släckningsmanskapet erhålla skälig ersättning för sitt arbete och ej som nu nödgas utföra detta utan minsta godtgörelse, hvarjämte det är nödvändigt ävägbringa strängare lagbestämmelser mot att uppgöra eld i skog och mark, synnerligast under tider af stark torka.

Äfven järnvägarnas lokomotiv spela en framträdande roll som brandanstiftare under den torra och varma årstiden. Att minska denna fara är närmast ett ingenjörproblem, som varit föremål för många och långa experiment, utan att det ännu kan anses tillfredsställande löst — ifall det någonsin kan bli det, förr än man helt öfvergått till elektrisk järnvägsdrift.

Emellertid har af järnvägsstyrelsen en hel del redan åtgjorts för att minska faran. På loken finnes ett par säkerhetsanordningar, som kallas gnistsläckare och asklåda. Dessa undersökas regelbundet mycket noga. Frågan om gnistsläckare på lokomotivet är dock mycket kinkig. Ty skulle man ha en absolut effektiv sådan, blefve draget i lokets eldstad hämmadt. Man måste fördenskull söka gå en medelväg, att få en gnistsläckare så effektiv som möjligt, men dock samtidigt så litet hinderande som möjligt.

Vidare arrangeras under kritiska tider extra vaktförstärkning utefter banan och vattentunnor placeras på banvallen här och hvar utefter linien, i genomsnitt två på hvarje kilometer. Numera hållas de särskildt tillgängliga på de platser, där man af erfarenhet vet, att skogseld lätt uppstår, exempelvis där rik lungvegetation eller mossmark förekommer. I stigningar, där lokomotivet måste ta i kraftigare, är ock faran för gnistor större.

Vid tillfällen, då det är exceptionellt torrt, följer banvakten efter hvarje tåg. Med tillhjälp af en ruska och vattnet i tunnorna kväver han då den brand, som tilläfvventyrs uppstår.

Och det är många, många sådana antändningar, som sålunda släckts genom banvaktens påpasslighet utan att ha kommit till allmänhetens kännedom.

Ibland sprider sig elden med en så förfärande hastighet, att det ej blifvit möjligt för banvakten att hejda den.

Det är obestriddligen en angelägenhet af mycket stor vikt, att den fråga, som här bragts på tal, fortast möjligt föres fram till en lösning, ty de ekonomiska förluster de härjande skogseldarna åstadkomma äro betydande.

En annan fråga, som i detta sammanhang äfvenledes förtjänar att komma under öfvervägande, är den om möjligheten att på försäkringsvägen kunna bereda skogsägare skydd mot eldsvåderisken. Åtskilliga projekt i den vägen äro uppe, och man får hoppas, att de åtminstone i någon mån måtte leda till resultat.

Förbundsangelägenheter.

Brandkårmuseum i Göteborg

har emottagit följande gåfvor: brand- och byggnadsordningar för Skara stad samt instruktioner m. m. för Skara brandkår; af vice brandkorpralen K. G. Johansson, Västerås, två st. fotografier öfver brandredskap; af herrar G. Th. Medin och F. O. Höjer, Västerås, ett gruppfotografi öfver Västerås brandkår samt af brandkarlen Aug. Julin, Göteborg, ett fotografi inom ram öfver slangvättning, och framårens härmed till gifvarne ett vördsamt tack!

Å Museinämndens vägnar:
Erik Blomgren.
Ordförande.

Brandkårens årsberättelser.

För de oss tillställda tryckta årsberättelserna öfver brandkårens i Malmö och Norrköping verksamhet under år 1910, få vi härmed uttrycka vår tacksamhet!

Högaktningfullt
RED.

Breflåda.

Fair play. Innan Ni för redaktionen uppgifvit Edernt namn kan det insända meddelandet ej offentliggöras.

Gammal brandman. Tack! Kommer att intagas uti ett följande nummer. Det af Eder påpekad missförhållandet är rådande äfven vid flera andra brandkårer. Måhända har man dock att vänta någon förbättring.

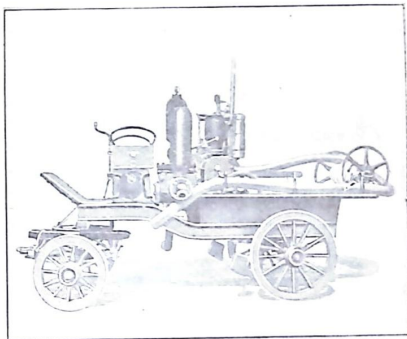

Notiser.

Inrikes.

Brandlöjtnantsbefattningen i Norrköping. Till den lediga brandlöjtnantsbefattningen i Norrköping hade vid ansökningstidens utgång den 10 dennes följande sökande anmält sig:

Reservunderlöjtnanten A. L. Anell, Stockholm, underlöjtnanten vid Kungl. kustartilleriet A. V. Bergman, Oskar Fredriksborg, brandmästaren och v. brandchefen reservund.-löjtn. E. R. Brantenberg, Kalmar, reservund.-löjtn. E. Enander, Göteborg, reservund.-löjtn. I. Enhörning, Norrköping, ingenjör J. Ericson, Norrköping, f. d. brandchefen, ingenjör K. D. Fraeser, Kungälv, reservunderlöjtn. K. G. Lindberg, Stockholm, ingenjör G. Perlström, Göteborg, f. d. sous-officeren i belgiska kolonial-

Motorsprutan "MERIT"

5 hkr.

Lättskött och absolut tillförlitlig.
Driftkostnad c:a 25 öre pr timma.

Uppfordrar 600 lit. vatten pr minut med en 25 met. vägrät, 20 met. lodrät stråle.

C:a 4 minuter för igångsättning.

A.-B. Fredr. Wagner.

Motorafdelningen.

Göteborg. Stockholm. Malmö.

**ALLMÄNNA-
BRANDREDSKAPSÄFFÄREN** Stockholm
E. Bergström & Co.
Guldmedalj Stockholm 1897. Högsta pris Götte 1901. Statsdiplom Berlin 1901.
Specialaffär för
Brandmateriel.

armén E. Svenson, Norrköping, f. d. brandsergeanten A. W. Södergren, Frånö, gymnastikdirektören F. Thudín, Köpenhamn, samt brandmästaren vid Norrköpings brandkår K. Welander.

Räddningskår i Stockholm? Bland utländska fackmän lär ha uppstått önskan att bilda ett bolag för att i Stockholm upprätta en räddningskår, afsedd att inskrida vid hvarje fall af olyckshändelse, ombesörja transporter och läkarehjälp åt skadade eller hastigt sjuka och så att säga centralisera alla hithörande behof på en enda punkt. Räddningskåren skulle då naturligtvis anordnas som affär.

Med anledning häraf har t. f. brandchefen i Stockholm uttalat, att han icke finner något särskildt behof af en räddningskår föreliggande. Ambulansväsendet vore så pass fulländadt, att så godt som ögonblicklig hjälp kunde lämnas vid olycksfall. Naturligtvis hunde det finnas tillfällen, då en räddningskår skulle vara till nytta, t. e. vid större eldsvador. Men absolut nödvändig vore den ej. För öfrigt tror t. f. brandchefen att en räddningskår, driven såsom affär, icke skulle bära sig.

T. f. stadsläkaren dr Backlund har uttalat sig i samma riktning.

Motorspruta till Halmdads brandkår. Såsom vi förut i en notis meddelat, hade stadsfullmäktige i Halmdad beviljat ett anslag å 4,500 kr. för inköp af en motorspruta. En dylik spruta har nu inköpts för ett pris af 4,400 kr.

Sprutan som af Aktiebolaget S. Henrikssons Sprutfabrik och Mek. Verksstad i Stockholm var utställd vid senaste brandchefsmötet i Örebro approfvades därstädes med godt resultat. Den lämnar en vattenmängd af 500 liter pr minut.

En ny apparat för konstgjord andning har nyligen förts i marknaden af A.-B. Stille-Verner, Stockholm. Apparaten har approfvats på Karolinska institutets fysiologiska afdelning visats för Svenska läkarsällskapet och Svenska lifräddningssällskapet samt för flera framstående vetenskapsmän, och därvid erhållit deras loford, emedan den verkar i hög grad arbetsbesparande, samt ger ett godt resultat.

Apparaten kan lätt skötas af hvem som helst och kan utan tidsspillan installeras för alla storekar. Den är lätt transportabel och alltid färdig till begagnande, hvarför äfven brandkåren bör anskaffa dylika.

Till brandlöjtnant i Norrköping har brandstyrelsen därstädes den 19 dennes antagit brandmästaren vid Norrköpings brandkår Karl Welander.

Sotarlärling nära att bli kolosförgiftad. En sotaregesäll och en lärling hade den 26 juni på middagen begifvit sig ned i en värmeledningskammare i källarvåningen i huset nr 1 i Artillerigatan i Stockholm för att genom eldnings skaffa drag till eldstaden i det ovanför belägna konditoriet. Fuktigt luft hade nämligen samlats i skorstenen. Kolos uppstod emellertid nu, och detta slog ned från ugnen till värmeledningsrummet, där de båda sotarna befunno sig. Den äldre lyckades själf praktisera sig ut, men den yngre, lärlingen K. G. Karlsson-Gren, som mist medvetandet, måste dragas fram. I ambulansvagn fördes gossen till sjukhus, där han snart återfick sansen. Efter någon stund kunde han lämna sjukhuset och fördes till sitt hem.

Svenska stadsförbundet har sin första ordinarie kongress i Göteborg den 1 september.

Utrikes.

Automobil till brandkåren i Kristiania. Beslut har nyligen fattats om inköpande af en elektro-mobil till Kristiania brandkår. Den kommer att kosta cirka 20,000 kronor och skall af leverantören vara garanterad för stigningar af 1 på 10.

Glimtar.

BRANDCHEFEN till ägaren af det till en del nedbrunna huset:

— Du tyckte väl inte illa vara att vi kom så fort?

BRANDMAJORENS SKOLINSPEKTION. En af medlemmarna i en skolkommision var brandmajor och när han en gång då och då tillsammans med presten och någon af de andra medlemmarna kom för att inspektera skolan, brukade han alltid fråga eleverna, hvad de skulle göra, om det bröt ut eld i skolan. Läraren hade därför mycket noga inpräntat hos barnen, hvad de skulle svara brandmajoren.

Men då han nästa gång besökte skolan sade han till barnen:

— Ja, kära barn, nu har jag sett, hur uppmärksamt ni hört på, när er lärare talat. Nu skulle jag vilja veta, hvad ni skulle göra om jag höll ett tal för er.

Till brandmajorens stora förvåning och lärarens ängest skreko alla barnen i korus:

— Då skulle vi alla resa oss och två och två forstast möjligt, men i lugn och ordning lemna skolan.

HERR P.: — Tidningarna ha aldrig reda på sig; — Hvarför det?

Herr P.: — Härom dagen, då vår klubb brann upp, blefvo jag och några af mina vänner räddade af brandmanskapet ur den brinnande lokalen, och nu står det i tidningarna som rubrik öfver skildringen af branden: »Några få saker räddades, men ingenting af värde.»

UNDER EN ELDSVÅDA I S—M hade sprutmästaren aflägsnat sig från sin post för att skaffa sig ett glas punch. En polistjänsteman, som anträffade honom under denna förplägning, frågade:

— Kallas det här att spruta?

— Nej — blef svaret — det kallas att släcka!

HEL ÅRGÅNG

af Svensk Brandkärs-Tidning för 1910 erhålles om 2 kronor i frimärken eller pr postanvisning insändes till

Expeditionen af Svensk Brandkärs-Tidning, Göteborg.